

$$3-1=2$$

TÄHEKE

NR.9 1960

Kallid lapsed, te olete sellel sügisel juba mõnda aega koolis käinud. Ja eks ole tõsi: koolipäevad on kõik viimaseni möödunud imekiiresti? Nüüd on teil juba teada palju uusi asju. Need, kes esimeses klassis käivad, oskavad ühte liita ja lahutada. Need, kes Aga kolmanda klassi õpilased, teavad, mis vahe on puudel ja pöösastel. leht, juur, õis, vili, seeme.

Ja ega need ole ainsad tarkused. Seda on palju-palju rohkem, mida te selle lühikese ajaga olete teada saanud. Eks ole tore! Tuled koolist koju ja oled jälle natuke targem kui hommikul minnes. Ja nii iga päev.

Aga koolis käia ning tarkust koguda saab ainult siis, kui valitseb rahu, kui pole sõda, mis purustab koolimaju. Sõda on kõige hirksam õnnetus, mis inimesi võib tabada. Sellepärast astubki meie kallis kodumaa igal pool välja sõja vastu. Meie sõjalennukid, kõik riikidele: teeme nõnda, et hävitame ära kõik rid. Siis ei ole ühelgi riigil võimalik sõdima hakata.

See oleks suurepärase! Kõik lapsed võiksid muretult koolis käia, õpida, mängida, töötada.

Sellepärast me oleme uhked oma kodumaale, et tema nii hea asja eest võitleb. Oleme uhked ja ütleme suur aitäh. Ja mitte üksnes meie. Aitäh ütlevad kogu maailma lapsed ja nende isad-emad. Sest koolis käia ning uusi huvitavaid asju teada saada tahavad ju kõik: inglise kaevuri poeg, hiina treiali tütar, ameerika põllumehe lapsed, soome laevaehitaja tütreid ning pojad. Nende kõigi kaitseks hirmsa sõja eest astub välja Nõukogude Liit.

*Eks ole meil, lapsed, tore kodumaa!
Hüüame talle kõik üheskoos:
«Hurraa! Hurraa! Hurraa!»
Ja lubame, et oleme alati tublid ning hoolsad õpilased.*

MANIVALD KESAMÄÄ

ME KÄIME METSAS SÜGISSEL

ME KÄIME METSAS KEVADEL
JA KÄIME METSAS SÜGISSEL.
KES MEIST KULL ÕELDA-MÕELDA TEAB,
MIS AJAL ILUSAM ON SEAL!

METS ÕITSEB, LÖHNAB KEVADEL,
METS NÄRBUB, KOLTUB SÜGISSEL.
PUNG PUHKEB NOOREL LEHEKUUL,
SEPTEMBRIS LEHTI PILLUB TUUL.

OO, KEVADINE ROHELUS,
LAI RÕOMUS PUUDE KOHEVUS!
KUID SÜGISENE METSATEE
MEID NUKRAKS SAMUTI EI TEE.

NUUD METS ON LÖBUS RÄNNUPAIK:
ME JALGE ALL ON LEHEVAIP
NII LUSTILIKULT KAHISEV,
TÄIS SALAJUTTU, SAHISEV.

JUST NAGU MÕNI MAALRISEL
ON VALLATANUD SÜGISSEL –
NII KIREVAD ON HAAVIKUD,
NII KOLLASED ON KAASIKUD.

EES VAHTRAKROONID KUMAVAD,
TEEL SAMBLAL POHLAD PUNAVAD.
SAAB KIVIL PÄHKLEID KOPPIDA
JA MARJU KORVI NOPPIDA.

ME KÄIME METSAS KEVADEL
JA KÄIME METSAS SÜGISSEL.
KES MEIST NUUD MÕELDA-ÕELDA TEAB,
MIS AJAL ILUSAM ON SEAL?

KOLM SÖRMEJÄLGE

Esimeseks septembriks sai meie uus koolimaja valmis. See on terves meie alevis kõige suurem ja uhkem maja. Seal on kohe omaette keemiklass ja ma ei tea, missugused klassid kõik veel. Need on suurte õpilaste jaoks. Kuid ka II klass, kus mina õpin, on väga tore. Meil on laiad-laiad aknad. Seinad on lumivalged ja koolipingid helekollased.

„Hoiame oma klassi kuni kevadeni puhta ja ilusa!“ ütles õpetaja meile esimesel koolipäeval.

„Hoiame!“ vastasime kõik kooris.

„Väga hästi hoiame!“ lisasin mina kõva häälega juurde.

Seda ma mõtlesin täitsa tõsiselt. Kuid hiljem juhtus mul äpardus. Ühel suurel vahetunnil ei

A. VENDERi illustratsioon

saanud ma äkki enam portfelliukse lahti. Portfelliukse aga olid mul pohlamoosiga saiaavilud. Katkusin siis saia niisamuti välja sikutada, kuid tegin ainult sõrmed moosiga kokku. Seejärel otsustasin abi kutsuda. Jooksupealt aga puutusin ukse lähedalt seinale ja lumivalgele krohvilile jäi kolm moosiplekki.

Oi, kuidas ma kohkusin!

Võtsin taskurätiku ja püüdsin moosiseid näpujälgi ära pühkida. Plekid seinal ei kadunud, ainult taskurätik sai moosiseks.

Koridorist kostsid õpetaja sammud. Tõusin kähku kikärvule. Õlad katsid plekid kinni ja ma jäin liikumatult ootama.

Õpetaja astus klassi. Ta vaatas mind üllatunult ja küsis:

„Riina, mis sa siin teed?“

„Sei... seisan!“ kogelesin.

„Miks?“

„Nii... nii on hea olla!“

„Kas tõesti?“ imestas õpetaja ja pani prillid ette. Ja kuigi ma ei ole klaasist, paistis mulle, et ta näeb moosiseid näpujälgi seinal.

„Astu natuke kõrvale!“ ütles õpetaja.

Astusin.

Parajasti tulid lapsed klassi tagasi. Igaüks vaatas plekke ja siis mind.

„Kus hooletus ees, seal õnnetus taga!“ ohkas õpetaja ja kõik õpilased ohkasid kaasa.

Mina hakkasin nutma.

„Ära nuta!“ keelitas õpetaja. „Ega pisarad seinale puhtaks pese.“

„Kraanivesi aga küll!“ hõikas nudi peaga Tõnu. Tema teab alati, mida tuleb teha.

Tõnu abiga jõudsin ma veel enne tunni algust seinale puhtaks pesta. Näpujälgedest ei jäänud märkigi järele.

Nüüd on meie klass jälle puhas ja ilus. Mina aga töötasin endale, et ma enam iialgi hooletu ei ole.

"Tark" poiss

A. JÖGAR

TARK POISS ON ATS.
TA AMMU TEAB
NEID NUMBREID, MIS ON KELLA PEAL.
SAAB ISA-EMA KÄESTKI KIITA,
ET OSKAB LAHUTADA, LIITA.

KOLM APELSINI EMA TÕI,
ATS UHE NENDEST ÄRA SÕI.
OI, VÄGA MAITSEV OLI SEE!
SÕI TEISE APELSINI VEEL.
UKS APELSIN VAID ÕELE JÄI ...

ATS SEISAB NURGAS NORUSPÄI ...
TARK POISS ON ATS.
MIKS AGA TA
EI TEA VEEL, KUIDAS JAGADA? ...

K. KANGUR

Pika-Tuka Peep

VAENLASTEKS VARESED,
VESI JA SEEP,
HULLUSTI HÄTTA JÄI
VÄIKEMEES PEEP.

PEEP ENDAL NÄGU
KORD NÄDALAS MÕSEB,
NINA ON MEEGA TAL,
MOOSISED PÕSED.

JUUKSURI JUURDE
PEEP AGA IIAL
EMAL EI LASE END
KAASA VIIA.

OH, SEDA KASVU
TA JUUKSETUKALI
KADUSID KÕRVAD SES,
KAEL JA KUKAL.

ARVASID VARESED:
„KRAAKS! KRAAKS!
VAAT KUHU KENA
PESAPAIK SAAKS!

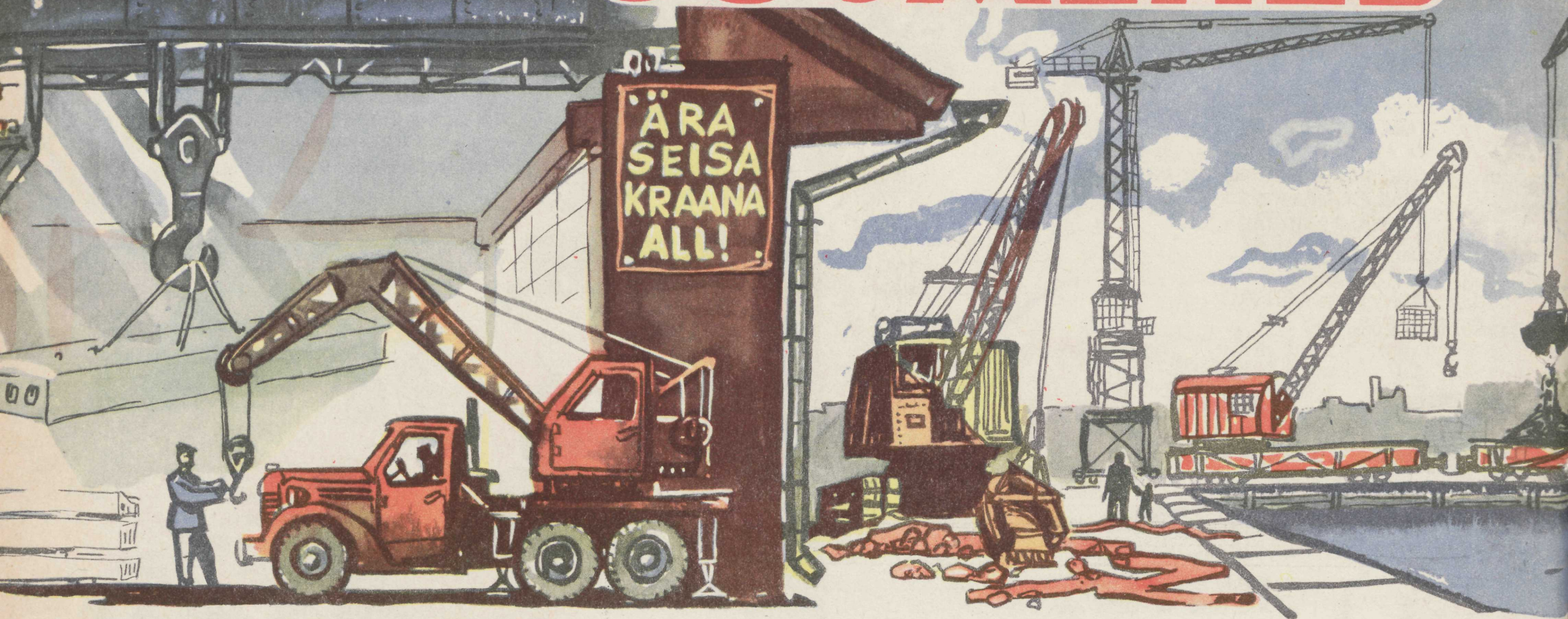
VARSTI NEIST KUBINAL
TÄIS SAI ÕU,
SÕIMLEVAD, KAKLEVAD,
PEAVAD NÕU.

J'ÄLGIVAD SALKUS
JA MÄÄRDUNUD MEEST,
PEEP AINA PAGEMA
PEAB NENDE EEST.

E. PIKA illustratsioon

JÕUMEHED

Ehituste juures olete kindlasti tähele pannud torni moodi hiiglasti, mis aegajalt kummarduvad kord siia-, kord sinnapoole. Need on kraanad – kanged jõumehed. Iga kord kui selja sirgeks löövad, jõuab mõni seinaplokk või laadung katusekive sinna, kus neid tarvis läheb.

Kuidas kraanad nii targad on, et oskavad maast vajaliku üles võtta ja siis õigesse kohta viia? Sellepärast et neid juhivad inimesed. Kraanajuht istub oma kabiinis ja suunab konksu, mis ripub noka otsas, täpselt seinaplokkide või katusekivide juurde. Töölised kinnitavad koorma konksu otsa, signalist annab juhile punase lipukesega märku, et kõik on korras, ja laadung hakkab sõitma. Kohale jõudnud koorem võetakse lahti, antakse jälle märku ning juht sõidutab konksu uue koorma järele.

Kraanasid on terve perekond. See, millest me rääkisime, oli tornkraana.

Sadamas töötavad tema vennad. Neid nimetatakse sadamakraanadeks. Uhed seisavad oma suurtel tugevatel jalgadel otse vee ääres ja tõstavad kaubakaste laevadele või – vastupidi – laevadelt rongidesse. Teised aga ujuvad vee peal ja teevad oma tööd seal.

Veidi erinevad on kraanad, mida kasutatakse ruumides. Näiteks tehases, kus valmistatakse masinaid, või laos, kus on vaja raskeid kaste tõsta. Need on ehitatud peaaegu lae alla põiki üle ruumi nagu sillad üle jõgede ja neid nimetatakse sellepärast sildkraanadeks. Konks, mille otsa masin või kast riputatakse, on silla küljes. Konksu saab tõsta kõrgele ja lasta alla. Koos sillaga aga juhitakse seda piki tsehhi edasi-tagasi.

Kui laadung on jõudnud kohale, lastakse konks alla, võetakse koorem

KRAANAD

O. SOANSI illustratsioon

lahti ja tõstetakse konks jälle kõrgele, et see sõites kuskile vastu ei läheks.

Osa kraanade perekonnast on raudteejaamas. Neist mõned tõstavad kaupu ja teised vedureid-vaguneid endid rööbastele ja rööbastelt ära. Need on raudteekraanad.

Autokraanad on kinnitatud autode külge ja liiguvad edasi koos autoga. Nendel on see hea omadus, et nad pääsevad igale poole ligi. Teised kraanad saavad liikuda ainult nende jaoks ehitatud raudteid pidi. Ise liiguvad ka traktorite külge kinnitatud kraanad. Neid nimetatakse kraanadeks-ekskaavatoriteks. Paljud neist käivad ehituste juures mulda tõstmas ja teevad ka kraave. Neil on konksu otsas kopp. Suruvad selle mulda täis ja panevad siis eemale maha või autokasti, kui muld tuleb kaugemale viia.

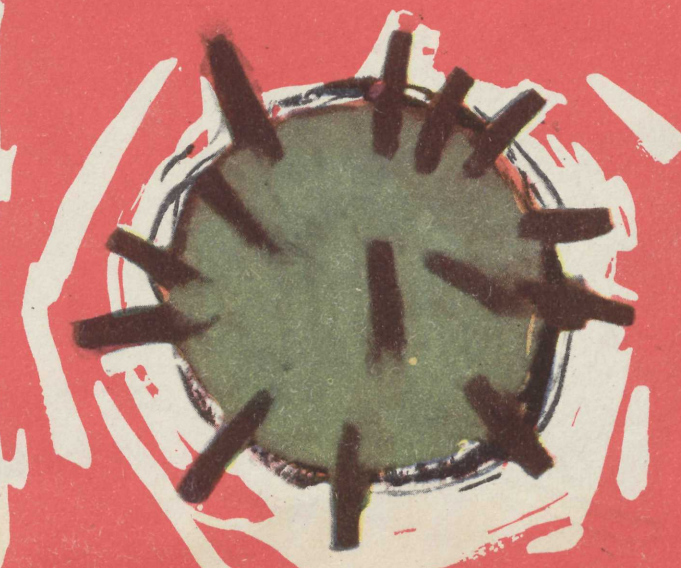
Viimased on kraanade väiksemad vennad, kuid küllalt tugevad.

Siiri siil

Heljo Mänd

ÜHEL PÄEVAL SIIRI KOOLIS
PLASTILIINIST SIILI VOOLIS:
ALGUL MUNA VALMIS MÄTSIS,
PÄRAST SELLE RÕÖMSALT PÄTSIS
ÜMBERRINGI OKKAID TÄIS
JA SIIS KIITUST LOOTMA JÄI...

AGA ÕPETAJA PIDAS
SIIRI SIILI KASTANIKS.
MIS SEL SIILIL OLI VIGA?
MÖTLE JA SIIS VASTA — MIKS?

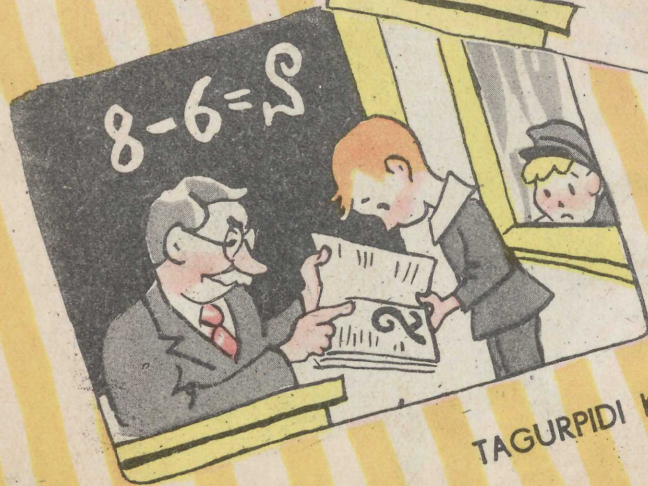
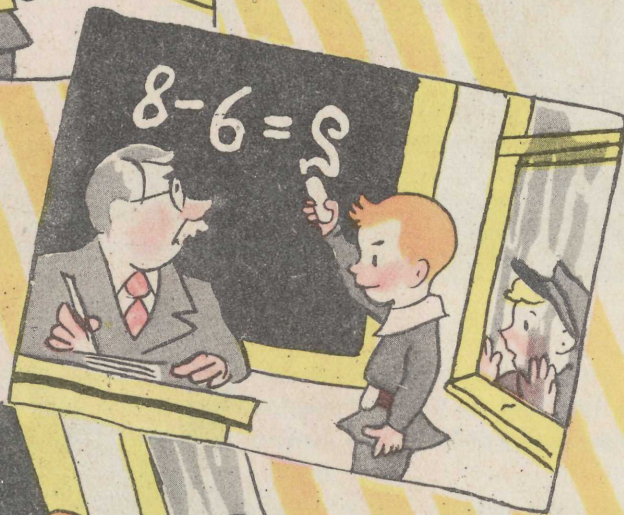
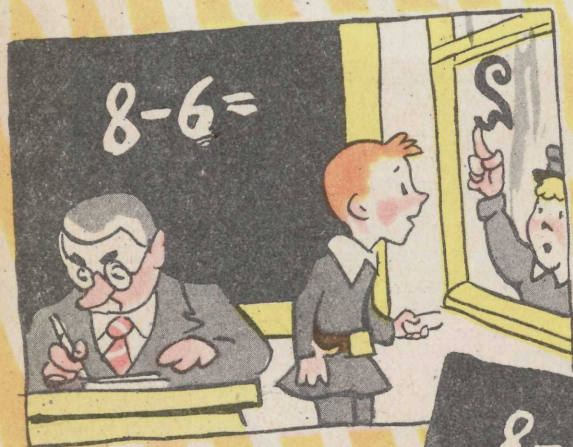

A
R
V
A
A
R
A
!

VAERU!

OKTOOBRI LAPSED KANNAVAD RINNAS VIISNURKSET TÄHEKEST. SEE KOHUSTAB NEID HÄSTI ÕPPIMA JA KORRALIKULT KÄITUMA, VANEMAI ABISTAMA NING OLEMA KÕIGES EESKUJUKS. NUUD PAJATAVADKI OKTOOBRI LAPSED OMA TÕDEST-TOIMETUSTEST.

TAGURPIDI KAKS

Ajakirjast „Vesjoloje Kartinki“

MEIE LOOMAD JA LINNUD

Maikuu «Tähekeses» ilmusid pilt ja looke väikesest Anust, kes aitas emal tibude eest hoolitseda.

Vastuseks sellele kirjutasid meile paljud lapsed oma loomadest ja lindudest.
«Mina käisin suvel karjas. Hoidsin

TEEME LA

TAHAN HÄSTI ÕPPIDA

Möödunud sügisel hakkasin koolis käima. Mul läks väga hästi. Lõpetasin klassi kiituskirjaga.

Sel aastal tahan niisama virk olla. Õpin alati igaks tunniks kõik ilusti ära. Kui õpitud on, panen kooliasjad kohe koolikotti, et midagi koju maha ei ununeks.

LIIVI NUUDI,
Haapsalu 1. Keskkooli
II klassi oktoobrilaps

Aitan vanakesel sõidu-
teest üle minna.

Oktoobrilaps TOOMAS
Tallinnast

kahte lehma ja talledega kokku kaheksat lammast. Valvasin karja hoolega, et hunt ei saaks lähedale hiilida ja tallekesi ära viia.» kirjutas meile Iisaku 7-klassilise Kooli II klassi oktoobrilaps Kaja Rull.

Toremaid kirju oma hoolealustest saatsid meile veel Inga Isand Surjust, Riina ja Ants Lugenberg Viru-Jaagupist, Endel Nikopensius Vana-Kuustest, Leino Riin Rägaverest, Anne Vahemets Märjamaalt, Galina Sirotina Jõgevalt, Elle Plaamus Pärnu-Jaagupist, Jaak Teder Valgast, Kersti Rannamets Rakverest, Sirje Nigula Põltsamaalt, Lii Lehtla Piilsi Algkoolist ja Marje Avik Nurme Algkoolist.

Viin lehma mahlakat rohtu sööma. Nii abistan mina oma vanaema.

URSULA KLAMMER,
Rakvere 1. 7-kl. Kooli
oktoobrilaps

TERVE PÄEVA TOIMETASIN

Mina armastan tööd teha. Suvel tõusin hommikul kell seitse üles ja terve päeva muudkui toimetasin: käisin karjas, söötsin jäneseid, hane- ja kanapoegi. Kitkusin peenardelt rohtu ja korjasin põõsastelt palju marju. Kooliaias käisin oma puu ja lillede eest hoolitsemas.

Nüüd kavatsen ühe pesa noori jäneseid kinkida koolile.

SIRJE SOOVIK,
Tõlla Algkooli oktoobrilaps

HTI POSTIARUNA!

Aitame õunu korjata!
LEA PALMAR,
Loksa Keskkooli oktoobrilaps

MAIKELLUKESED

Ühel kevadisel pühapäeval käisin emaga, vend Väinoga ja väikese õe Estriga maikellukesi korjamas. Lilled kasvasid ühe kivi ümber. Seal oli neid palju ja nad lõhnasid hästi.

Mina korjasin suure kimbu maikellukesi ja viisin need vanaemale. Vanaemal oli hea meel ilusate lillede üle. Püüan ikka teistele rõõmu valmistada.

AGO REISKA,
Soldina Algkooli oktoobrilaps

HERNES

SILVIA RANNAMAA

Meie majas elab väike tüdruk. Isa-ema panid talle nimeks Riina. Kui Riina käest küsiti, mis ta nimi on, vastas ta kähku: «Liina.»

Riinal on vend ka. Venna nimi on Rein, aga Riina hüüdis oma venda Leinuks.

Kui tädi Mare külla tuli, ütles Riina:

«Tele, tädi Male!»

Riinaga oli nimelt niisugune lugu, et ta oli kaotanud väikesest peast, kui ta alles rääkima õppis, suure rutuga r-tähe ära. Küll aitasid isa ja ema, vend Rein ja tädi Mare Riinal kadunud r-tähte otsida, aga Riina ütles ikka:

«Latas, laamat, vull.»

Mis sõnad küll niisugused võiksid olla?

Ühel ilusal päeval võttis tädi Mare Riina endaga töö juurde kaasa. Tädi Mare töötas ilmatu suures aias, kus kasvatati sibulaid, kurke, tomateid, maasikaid ja lilli. Lilli kasvatatakse siin isegi talvel. Selle jaoks on ehitatud klaasseintega ja -katustega majad.

Küll on selles aias huvitav ja ilus! Mitu pikka teerada on roosidega palistatud.

Riina plaksutas käsi ja hüüdis: «Ah, kui ilusad loosid!»

Riina aitas tädi Marel ilusamaid roose välja valida, lõigata ja sisse pakkida. Need läksid kauplustesse müügiks.

Kui lõunavaheaeg tuli, viis tädi Mare Riina hernepeenra äärde ja ütles:

«Olid tubli mind aitama. Söö nüüd herneid nii palju, kui süda lustib ja isu on.»

Riina võttis helerohelise mahlase hernekauna, vajutas selle põidlaküünega lahti, nokit- ses herne välja, pistis kähku suhu ja hüüdis:

«Ah, kui magus hernes!»

«Mis sa ütlesid?» küsis tädi Mare. «Kust sa korraga selle r-tähe võtsid?»

Riina vaatas üllatunult hernekauna peopesal ja hakkas naerma:

«Leidsin! Rrr-täht oli herne sees!»

SEPTIEMBRILAPSED

Bulgaarias kutsutakse poisse ja tüdrukuid, kes kannavad punast kaelarätti, septembrilasteks. Septembrilapsed on bulgaaria pioneerid.

Kuusteist aastat tagasi võitis bulgaaria rahvas kätte vabaduse. See oli septembrikuus. Vaat mispärast kannavad nüüd uue, vaba Bulgaaria lapsed just septembrilaste nime.

Aga kus siis asub Bulgaaria Rahvavabariik?

Euroopa lõunaosas ulatub kaugele suur Balkani poolsaar. Sellel poolsaarel ongi septembrilaste kodu.

Bulgaaria on väga mägine maa. Külad ja linnad asuvad seal enamikus mägedevahelistes orgudes. Igal pool ümbritsevad neid viljapuuaiad ja viinamarjaistandused.

Bulgaarias on hoopis soojem kui meil, sellepärast kasvavad seal lõunamaised puuviljad. Ja kui siis apelsinid, virsikud, pirnid ja ploomid küpseks saavad, aitavad septembrilapsed neid koguda.

Septembrilastel on palju ilusaid traditsioone. Igal kevadel korraldavad

AIDAKE IGAL ESEMEL
OMANIK LEIDA!

ARVA
ÄRA!

nad „metsapäevi“ ja „viljakusepäevi“, sügisel aga tulevad kokku löikuspeoks.

Metsapäevadel istutavad septembrilapsed tühjadele järsakutele sadu tuhandeid tamme-, pöogi- ja okaspuude taimi. Nende eesmärgiks on ümbritseda kõik asulad kauni rohelise võõndiga.

Viljakusepäevadel aitavad septembrilapsed isadel-emadel põlde ja istandusi umbrohuist puhastada ning väetada, löikuspäevadel aga korraldavad nad suure peo. Sellest peost kutsutakse osa võtma kõik ümberkaudsed elanikud. Seal lauldakse, tantsitakse, ja need septembrilapsed, kes töid suve jooksul oma kodumaale kõige rohkem kasu, saavad kingitusi ja autasusid.

Nagu meil pioneerid, nii hoolitsevad ka septembrilapsed oma nooremate õdede-vendade eest. Bulgaaria tublisid esimese-teise klassi õpilasi kutsutakse tsavdarilasteks. Tsavdarilapsed kannavad helesinist kaelarätti. See on vaba Bulgaaria kohal kõrguva taeva värvus.

Siniste kaelarättidega poistel-tüdrukutel on nagu meie oktoobrilastelgi oma seadused. Tsavdarilapsed armastavad tööd, õpivad hästi, austavad vanemaid ning kasvavad rõõmsateks, terveteks ja julgeteks. Nad kasvavad just niisugusteks, nagu oli Bulgaaria rahvuskangelane Tsavdar, vapper kodumaa vabaduse eest võitleja.

Kunstnik Alfred Saldre joonistas siia ühe loo piltides. Proovige, lapsed, kas te oskate seda lugu kirja panna.

Neile, kelle lookesed on kõige soravamad, saadab «Täheke» kingituseks raamatuid!

JAHIMEHED JA REBASED

Kõigepealt tuleb märkida ära mänguplats, mille mõõdud on umbes 26×14 m. Siis valivad mängijad jahimehe. Ulejäänud on rebased. Mängujuhi käes on väike pall ja kõik on tema ümber koos. Mäng algab sellega, et mängujuht viskab palli kõrgele õhku ja jahimees peab selle kinni püüdma. Kui pall kukub maha, on rebastel õigus laiali joosta. Platsilt välja minna ei tohi. Jahimees jookseb palli juurde, võtab selle ja viskab kedagi palliga (mitte pähe!). Kui ta tabab, saab tabatud rebasest jahimehe abiline. Mängujuht viskab palli uuesti õhku ning nüüd võib ka abiline palli üles võtta ja jahimehele kätte visata. Kui jahimees on palli kätte saanud, püüab ta sellega rebastele pihta visata. Rebased jooksevad eest ära, aga püüavad samal ajal ka palli kinni püüda. Püütud palli on rebastel õigus edasi visata. Mida kaugemale jahimehest, seda parem. Jahimees ja abiline jooksevad pallile järele, et seda kätte saada ning rebaseid tabada. Kui see õnnestub, saab tabatud uus abiline ja mängujuht viskab palli jälle õhku. Mäng kestab seni, kui rebaseid on jäänud ainult üks. Järgmises mängus on tema jahimees.

HAKKAME

SEITSE

Mängijad jagunevad võrdselt kaheks. Moodustatakse kaks ringi. Mängujuhtide märguande peale hakatakse mõlemas ringis kõva häälega lugema ühest kuni seitsmekümneni. Arve, milles on seitse, ei tohi välja ütelda. Selle asemel peab mängija, kellele niisugune arv sattus, jooksmas kiiresti ümber ringi (väljastpoolt paremale poole). Kui ta on oma kohale tagasi jõudnud, võib naaber öelda järgmise numbriga lugemine läheb edasi kuni järgmise seitsmega arvuni.

Kes keelatud arvu välja ütleb, samuti ka see, kes järjekorra segi ajab, peab jooksmas kaks korda ümber ringi. Võidab see ring, kes enne seitsmekümneni jõuab.

MÄNGIMA!

OLE TÄHELEPANELIK!

Mängijad seisavad ringis, kättest kinni. Ringi keskel on mängujuht. Ta annab vilega märku ja mängijad alustavad mõnd marsilaulu lauldes liikumist paremale. Kogu mängu kestel kehtib reegel, et iga kord, kui algab uus salm, tuleb muuta liikumise suunda.

Mängijad peavad liikudes jälgima mängujuhti. Kui ta vilistab, tuleb laulmine kohe katkestada, kuid edasi marssida. Ilma lauluta marsitakse seni, kuni mängujuht uuesti vilistab. Siis hakatakse laulma sama salmi algusest peale, mis enne pooleli jäi. Liikumise suund nüüd ei muutu, sest salm on ju endine.

Kui mängujuht noogutab pead, tuleb mängijatel maha istuda, kuid edasi laulda. Püsti tõustakse alles siis, kui mängujuht on uuesti noogutanud, ja minnakse edasi samas suunas kuni järgmise salmini. Siis muudetakse uuesti suunda.

Kes kolm korda eksib (ei muuda õigel ajal suunda, laulab pärast märguannet, istub valel ajal maha jne.), läheb mängust välja.

Kui mängijaid on kuni 10, võib mängida võitja peale, kelleks on mängija, kes jääb viimaseks.

H. JÕERUUDI joonistus

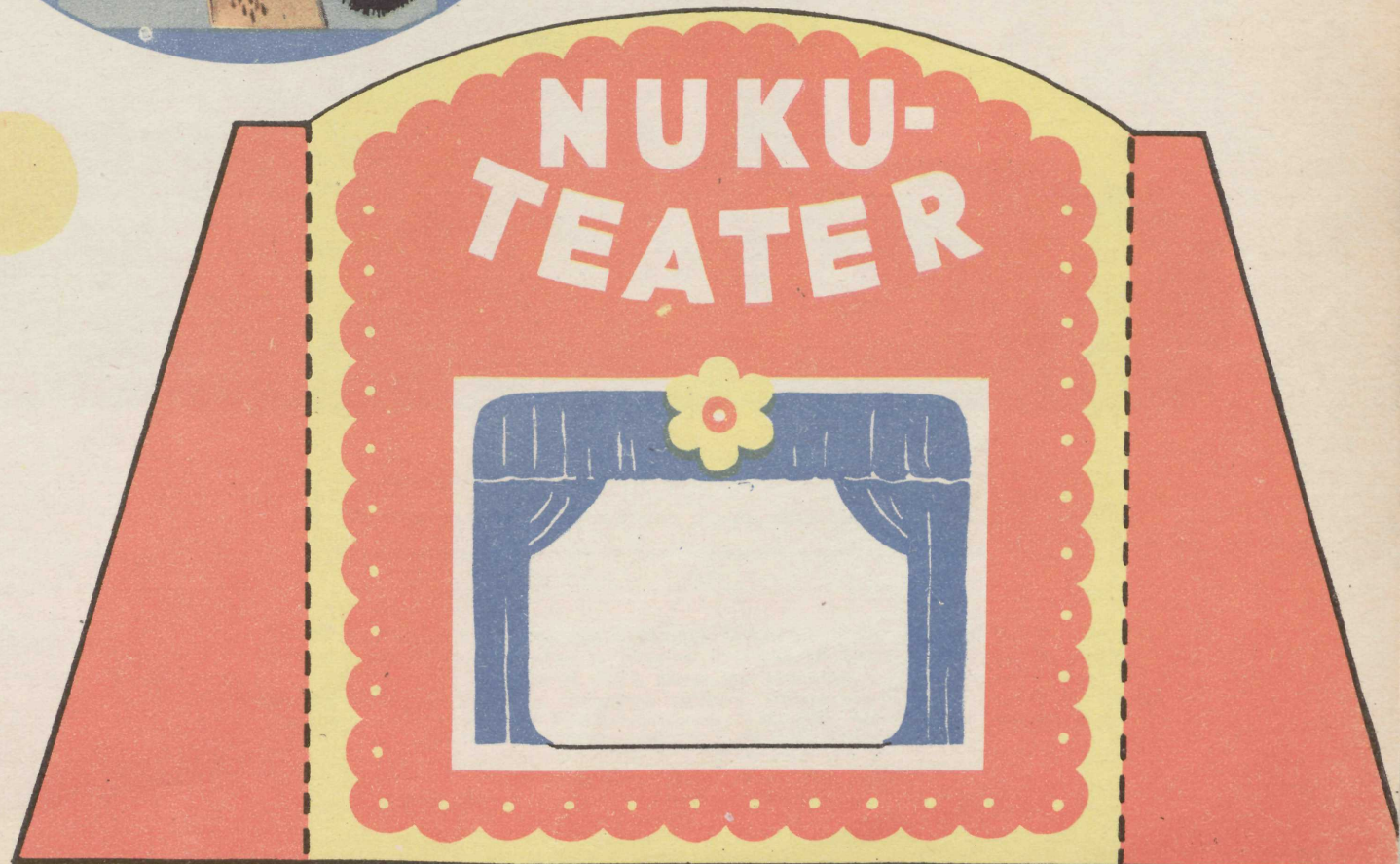
SEDA SINIST JOONT MOODA LÕIGAKE VÄLJA KÕRVALOLEV KASITÕULEHT

KINDLASTI OLETE KÄINUD NUKUTEATRIS JA NÄINUD SEAL TOREDAID ETENDUSI. Täna aga võite niisuguse teatri teha endale kodus.

Kõige enne lugege järgmisel leheküljel olevad lookesed läbi. Siis paluge, et vanemad teid aitaksid, ja hakake teatri lava ehitama: joonistus, mis kujutab lava, ja kettad tulevad paberist välja lõigata. Seejärel tehke lavale ava. lõigates olge hästi täpsed, et käärid eesriideid ei riivaks. Nuud liimige väikese ketta tahta pappi ja kui liim on kuivanud, lõigake ääred tasaseks ning kinnitage kettas liimiga lava tagumisele poolele täpselt vastu lille.

Lõpuks valige, kumba lookest te enne näha tahate, ja asetage siis suurema ketta see pool, kus soovitud jutu pildid peal, vastu lava tagumist külge (kollane). Et kettast lava külge kinnitada, kusige emalt suurema peaga nõopnõel ja torgake see läbi lillesudame ning kettale märgitud valge ringikese. Nõopnõela teravasse otsa pange väike paksemast papist kettas. Nuud vaadake, missugune pilt sisu järgi peab olema kõige esimene, see keerake ette. Siis teine ja lõpuks kolmas. Niisamuti toimige ketta teise poolega, millele on joonistatud teine looke. Muidugi tuleb enne kettas nõela otsast ära võtta ja uus pool allapoole keerata.

LENDAV KASS

KORD NÄGI KASS, KUIDAS LINNUD LENDASID KÕRGELT PUULT ALLA, JA KIITIS: „MISPOOLEST MA HALVEM OLEN? MA VÕIN KA LENNATA.“

TA RONIS PUU OTSA, JA HUPPAS KÕPSTII ALLA. KUI TA KUKUMISEST TOIBUS, UTLES TA: „MA LENDASIN KULL HÄSTI, AGA MAANDUMINE LÄKS HALVASTI.“

KITS JA GIGO

UHEL MAAL ELAS VÄGA LAISK POISS, KELLE NIMI OLI GIGO. TA EI OSANUD LUGEDA NING KA ÕPPIDA EI TAHTNUD SUGUGI. KORD VÕTTIS GIGO RAAMATU KÄTTE JA TEGI, NAGU LOEKS, KUID ILM OLI KUUM JA GIGOL TULI UNI PEALE. TA PEA VAJUS JÄRJEST ALLAPOOLE. KITS NÄGI, ET GIGO NOOGUTAB PEAGA JA MÖTLES, ET POISS TAHAB TEMAGA PUSELDA. KITS VÕTTIS HOOGU JA ANDIS GIGOLE MUKSU. VAATA, MILLENI VÕIB LAISKUS VIIAI

ROTI PULMAD

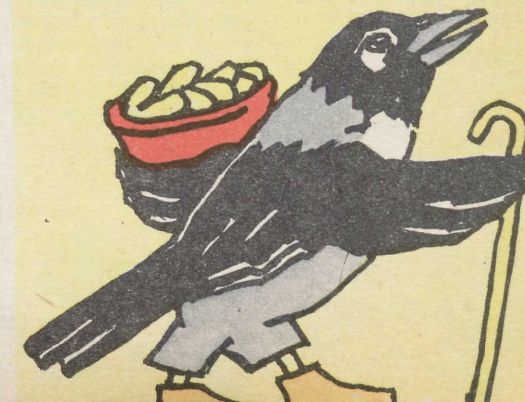

OIDU-ROIDU ROTI PULMAD,
HIIRE TUTAR SAI MEHELE
KASSI KANGEMA POJALE,
NIRGI NOOREMA VENNALE.

KUS NEED PULMAD OLIDKI?
SAUNA TAGA SAARE OTSAS,
METSAS MÄRJA MÄNNI OTSAS.

KAS OLID UHKED PULMALISED?
JAH, OLID UHKED PULMALISED:
VARES OLI VASKISAABASTEGA,
TIHANE TINAREEGA,
UBA OLI UUE KUUEGA,
LÄÄTS OLI LAIA SÄRGIGA.

EESTI RAHVALAUL

Aino Tigane

el hommikul läks Kersti esimest korda kooli. Kui ta koju tagasi jõudis, ta lausa õhetas.

„Täna te alles näete!“ hüüdis ta.

„Mis me näeme?“ päris väike Liia.

„Üllatust!“

Kersti ei kõnelnud rohkem, ja kui Liia talle ikkagi peale ajas, keksis ta eest ära, aina ühest toast teise.

„Kas sulle õppida ei antud?“ tuletas ema talle meelde.

„Anti küll, aga ma ei saa ju enne, kui...“ Tüdruk surus mõlemad käed kõvasti suule: peaaegu olekski üllatus välja lipsanud!

Kell lõi kolm, neli, viis. Juba oli ka isa töölt vaba. Kersti seadis toolid televiisori ette ning käskis kõikidel istuda.

„Kohe, kohe tuleb!“

Kell kuus süttis ekraanil valgus. Traktorid kiskusid uudispõllul kände välja. Sportlased hüppasid kõrgest tornist vette. Õpilased sagisid kooliuksel.

„Nüüd!“ kiljatas Kersti.

Enne paistis kogu klass, seejärel õige suurelt Kersti üksi, kuidas ta pingist püsti tõusis ja õpetajale oma nime ütles.

ÜLLATUS

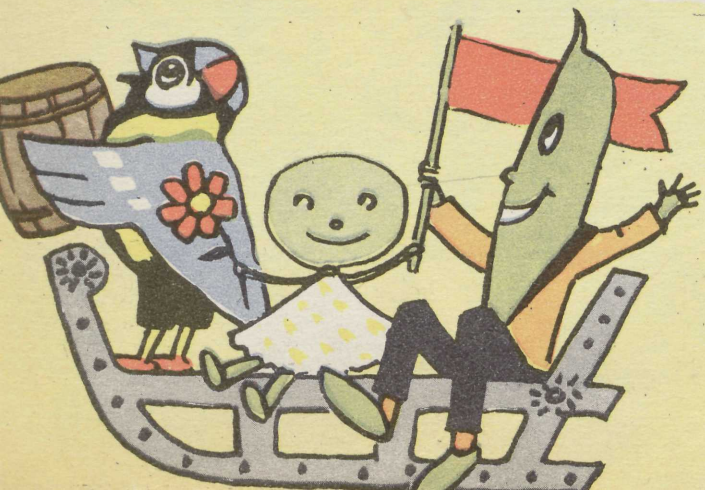

„Mina – see olen mina!“ kisendas Kersti toolil.

„Alles läksin kooli ja juba näidatakse mind tervele linnale. Mis linnale – kogu maailmale! On ju teile üllatus, eks?“

„Esimesel koolipäeval,“ sõnas isa, „on iga laps näitamiseks hea. Aga kevadel, kui selleks parimaid õpilasi valitakse, kas siis ka meile üllatuse teed?“

Kersti, nihelnud veel veidi televiisori ees, heitis kord pilgu kellale ja ruttas oma koolitöö juurde.

Esikaanel V. TÕNISSONI joonistus „Igaüks saab õuna“.

ELKNÜ Keskkomitee Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 9 – 1960.
Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raina.
Toimetaja H. Pukk. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.
Ladumisele antud 4. 08. 1960. Trükkimisele antud 17. 08. 1960. Trükiarv 43 000. Paber 60×92, 1/8.
Trükipoognaid 2. Arvutuspoognaid 4. MB-05967. Tellimise nr. 865.
Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 49.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber rbl. 1.50.

Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Said kord kokku karu ja põder. Karu ütles põderale:

„Ohoo, tere!“

„Tere!“

Karu vaatas ennast, siis põtra ning küsis:

„Mispärast on kõik loomad isemoodi?“

„Kuidas isemoodi?“

„Noh, sinu peas kasvavad haralised puud, minul aga mitte midagi.“

Põder vaatas ennast, siis karu ja ütles:

„Sul on õigus, tõepoolest me ei sarnane teineteisega. Kuid miks?“

„Lähme koos edasi. Võib-olla keegi tuleb

meile vastu ja teab öelda, miks see nii on,“ leidis karu hea nõu.

Läksid siis kahekesi edasi. Varsti tuli neile vastu oinas.

„Küll on tore, et me sind nägime! Utle meile, palun, miks me pole põdraga ühtemoodi? Ka sina pole meiega sarnane.“

Oinas imestas: „Miks ma siis sarnane ei ole?“

„Sinu peas kasvavad kaks jässakat puud, aga minul mitte midagi. Ja vaata, missugused haralised puud on põdral peas!“

„Ma ei ole kunagi selle peale tulnud, et me pole ühesugused,“ ütles oinas.

Karu tegi ettepaneku: „Istume maha ja hakkame mõtlema, miks me pole ühesugused.“

Istusid siis maha ja hakkasid suurt mõtet mõtlema. Mõtlesid kaua.

Lõpuks ohkas põder: „Ma ei või enam mõelda, mul juba pea valutab mõtlemisest.“

„Minul aga käib mõtlemisest pea ringi,“ kaebas oinas.

Põder ja oinas hüppasid püsti ning jooksid minema. Karu aga rõomustas: „Nüüd ma tean, miks me pole sarnased! Põder ja oinas on rumalad, nad ei suuda isegi mõelda, sellepärast kasvabki neil peas igasugust prahti.“

SUIIR MÕTE

